

... de uitgever van de Bredasche Courant, 2 maanden per week, 79,00 in 't jaar, 4,50 in 't half jaar, en 2,25 in 't kwartaal, bij de redactie, welke men in de afzettingen van het papier kan afhalen.

Hertogenbosch den 14den Januarij 1830.

Bredasche

Zaterdag

Aan de Stedelijke en Plaatselijke Besturen in Noord-Brabant.

De Administrateur der Posten en verdere middelen van vervoer heeft, bij eene opzettelijke en in de officiële dagbladen geplaatste aankondiging, de ondernemers der reeds bestaande postwagens-diensten, herinnert aan de verplichting, die hun is opgelegd, art. 24 van het, door Z. M., op den 24sten November 1829, vastgesteld, reglement, op den dienst der openbare middelen van vervoer te lande.

Welgeëffende heer Administrateur heeft daarbij tevens voorgescreven het model der door hen af te leggen verklaring, zoo tot bevordering der eenparigheid, als om voor te komen, dat niet wellicht uit de aanvragen bijzonderheden worden weggelaten, waarover men naderhand eene omslagtige correspondentie zoude moeten voeren.

Omt die zelfde reden is het verkieslijk geacht, dat een gelijksoortig model bij alle nieuwe aanvragen om concessie worde gebezigd, en ten dien einde zijn dan ook de vereischte exemplaren van het daartoe benoodigde drukwerk, voor de belanghebbenden, ter Griffie van het Gouvernement dezer provincie, verkrijgbaar gesteld.

Wij verzoeken U, om de belanghebbenden in uwe gemeente te verwittigen.

De Gedeputeerde Staten van Noord-Brabant,
VAN DER FOSSE,
Ter Ordonnantie van dezelve,
L. VAN HEYEN.

N. E. D. E. R. L. A. N. D. E. N.

Breda, — 15 Januarij.

De waarneming der interim der functien van Distrikt-Commissaris van Boxtel en die van 's Prinsenhage is, wegens de intrekking der benoemingen van de heeren Mr. J. L. A. Luijben en A. J. Ingenhousz, tot zoo lang anders daarin door Z. M. zal zijn voorzien, respectievelijk opgedragen aan de heeren J. F. Vermeulen, lid van de Staten van Noord-Brabant en van den Stedelijken Raad van 's Hertogenbosch, en Mr. L. Ingenhousz, Advocaat te Breda.

Het Collegium Philosophicum is bij besluit van Z. M. afgeschaff.

Het koninklijk besluit, houdende de intrekking der posten, die onderscheiden leden der Tweede Kamer, buiten hunne commissie als zoodanig, bekleeden (zie ons vorig nummer), wordt voortgegaan door den volgende considerans:

„In aanmerking nemende, dat de omstandigheden, welke de jongste beradslagingen over de begrootings-wetten zijn voorafgegaan, en die welke dezelve vergezeld hebben meer en meer ten bewijze strekken van het groot belang, hetwelk er voor den Staat in gelegen is, dat de Rijks ambtenaren in het algemeen, en die, welke posten van vertrouwen bekleeden in het bijzonder, den gang, de inzichten en de beginselen onzer regering, met opregtheid en nauwkeurig toegegaan, dezelve voorstaan en hunne mede-ingezettheid daarin het voorbeeld geven;

„Dat zulks ook niet alleen voor allen, die in dergelijke betrekkingen geplaatst zijn, pligtmatig, maar zelfs tot behoud der noodige kracht van het bestuur, en tot ongeschonden handhaving der grondwettelijke instellingen, volstrekt onmisbaar is.

„Dat ondertusschen de bovenbedoelde omstandigheden ons, tot ons grievend leedwezen, hebben doen ondervinden, dat sommige ambtenaren, officieren van ons huis en personen, die in het geheel zijn van bijzondere blijken onzer gunst, in hun openbaar ge-

drag, een volstrekt afkeer van het stelsel onzer regering hebben aan den dag gelegd; en dat de overwegende, dat, hoezeer er daaronder ook worden aangetroffen, die, tevens leden zijnde van de Staten-Generaal, als leden van de grondwettige en onafhankelijke bevoegdheid behoudent, en met betrekking tot de aanhangige ontwerpen vrijelijk hunne gevoelens te openbaren, die gevoelens niettemin, zoodra dezelve in strijd zijn met de grondslagen onzer regering, welker handhaving zij als ambtenaren behooren te beschermen en door hunne onderhoorigen te doen eerbiedigen, of als bijzonderlijk begunstigten behooren voor te staan, ons niet te kunnen volstaan, de uitvoering van onze bevelen aan hen verden toe te laten, of aan hen bij voortdurend het genot van bijzondere voorrechten te laten;

„De hoofden der ministeriële departementen gehoord, en hebben goedgevonden en verstaan, voorbehoudens de verdere voorzieningen, waartoe de hierboven gemelde overwegingen ons aanleiding mogten geven;

„In te trekken, gelijk wij doen bij deze, de benoemingen van, enz.”

Bij de mededeeling van het bovenstaande artikel, moeten wij tevens volmondig erkennen, dat deze handelwijze de goedkeuring van alle welgezinde burgers zal verwerven. Het is ons niet onbekend, dat eene regering geene wettelijke kracht ten goede hebben kan, wanneer het niet genoegzaam blijkt, welke inrigting en beginselen zij volgt. Het strookt eep wachtgeld, dat, van 's Regerings wege, aan den Baron de Stassart wordt uitgereikt, met de handelwijze van dien heer in de Staten-Generaal gehouden? Lijdt de Koning dit jaargeld aan den heer de Stassart, dan kon het volkomen, dat Zijne Majesteit zijne inzichten goed keurde, tegen die welke door Hoogstedenzelven aan de Staten-Generaal werkelijk zijn opgelegd. Welke verwachting van denkeelden zou hieruit natuurlijk ontstaan! Aan welke onderrigting zou hierdoor het belang van den Staat niet blootgesteld zijn! Indien het: *Point de redressement de griefs — Point de subsides*, van den Majest de Staten-Generaal ware doorgestaan, en dit eens, zoo ala te voorzien, en wannerde mogt hebben ten gevolge gehad, dat de Majest het oproer hebben gestild, dat door zijne onbegrijpelijk gedrag had kunnen geboren worden? Men zegge niet, dat het is het niet gekomen! daar wij antwoorden, het ware dan ook te laag geweest!

Alles draait aan, dat de gevoeligen der factie, nimmer zo hevig zouden geweest zijn, indien men niet doorgaans te veel op de inschikkelijkheid en negevendheid van het Gouvernement had vertrouwd. Moest het beter geweest, reeds vroeger met nadruk te handelen, doch, na eerst den weg der bevestiging bewandeld te hebben, vordert het welzijn van den geheelen Staat, dat aller oogen worden geopend, omtrent de gevaaren, welke ons bedreigen; en wij twifelen niet, of, uit deze oogpunten beschouwd, zullen 's Konings beschikkingen spoedig als zijnde be-raden geëerbiedigd worden. Behoeven wij daarbij te zeggen, dat 's Konings gewone billijkheid ook in het besluit van den 14den Januarij te lezen is, daar zoodanige der distrikt-commissarissen, die daarop uit hoofde hunner dienstjaren, aanspraak kunnen maken, vrijheid hebben zich tot het bekomen van pensioenen te adresseren.

Het is gemakkelijk te zien, hoe de zuidelijke oppositie bladen zich bezig houden, om van het verlangd ontslag der heer van Crombrugge, benoemd Gouverneur van Antwerpen, te trekken. Wij aarzelen geen ogenblik te verzekeren, dat die, die zijne benoeming zou hebben aangenomen, indien Zijne Majest daarop had aangedrongen; maar Hoogstdezelve heeft, in eene particuliere audientie aan den heer van Crombrugge, recht doen wedervaren aan het verlangen van dezen heer, om in Gans

ster tijd, aangenomen, heeft de waarachtige vereerders der Re-
geling, de ware vrijzinnigen, gerustgesteld; en velen der oproer-
schreeuwcrs in hunne dolzinnigen loop gestuit. De eerste hebben,
in de gedenkwaardige Koninklijke Boodschap van den 11. December
II., den waarborg gezien voor de handhaving hunner dierbaarste aan-
gelegenheden; zij hebben daarin de verzekering ontvangen, dat
hunne gehechtheid aan Grondwet en Regering niet langer straffe-
lessen overlaten zoude worden aangerand. De laatste hebben
daaruit begreep, dat hun rijk een einde begon te nemen,
zoodra de echte volksgeest, sterk in de verzekering der over ons
gestelde Magten, dwars door al het gehooi en getier, begon door
te breken. Tot dus verre zijn de gevolgen van de vastheid der
Nederlandsche Regering heilrijk voor de natie; en het is te wen-
schen, dat de regering, deze gevolgen opmerkende, op den, met
zoo veel vrucht ingeslagen weg, blijve voortgaan. Hoe gerustge-
steld het waardigste gedeelte des Nederlandschen volks in deze
oogenblikken ook moge zijn, ware het echter niet, dat de over-
winnings van het licht over de duisternis, van de regmatige vrijheid
over onbetengeld dagbladen gezag, nu reeds welkomen zij. Een ge-
slagen vijand is niet altijd een overwonnen vijand; (en schoon een
zeker spreekwoord zegt, dat men een vinctenden vijand, eene gou-
den brug moet bouwen, gelooven wij, dat men, in de toepassing,
zoo wel in den krijg, met geschut en geweer, als in den strijd
van verschillende gevoelens, van dezen regel meestal moet afwij-
ken. Men onderscheidt wel, zoo in den eenen als in den ander krijg,
een onderscheid van wapens (van eenen heilzaam ge-
houden, van eenen die dikwijf het gevolg van wel doorachtte plan-
nen is. De geschiedenis van vroegere en latere oorlogen bevestigt
dit. Menige terugtogt, geschiedde, omdat men zijne krachten in
de gegevene omstandigheden, op het gegeven terrein, te zwak oor-
deelde, om zijne partij met vrucht te kunnen bestrijden; en niet
zelden was zulk een terugtogt, voor al waarder de tegenpartij, zor-
geloos, zijnen vijand te ligt achtte, de voorbode eener overwin-
ning.

De toepassing van deze krijgs-les op onze staatkundige aangele-
genheden is niet, mogelijk. Dat de zoogenaamde oppositie den
terugtogt geblieden heeft, is blijkbaar; maar de opmerkzame be-
schouwer der dingen, ziet in dian terugtogt geene nederlaag. De
oppositie gevoelde hare tegenwoordige zwakte, in tegenoverstelling
van de krachtvolle houding van het Gouvernement. Het was
waardoor men den terugtogt hebben moeten volpanden, was me-
de der oppositie ongunstig. Dat terrein zou aanstaanders beter
zijn, en met het getal strijders, (d. i. b. i. schreeuwcrs) vast takti-
kiet (2). Alhoewel, zoo veel redenen om, in plaats van den dood op het
slagveld te brengen, tot gunstige gevolgen den terugtogt te trekken;
dat de meesten te twijfelen, zoodanig is de taktiek der zooge-
naamde oppositie. Daaronder moet, hunner partij niet op de reeds
verworven gewonnen, ingrimmen en verflaauwen; maar, integendeel
den vijand in alle zijne bewegingen nagaan. Hoe listiger die vij-
and is, hoe meer zulks noodzakelijk wordt; en dat die vijand
niet alleen listig is, maar zelfs geene middelen bereiden zich acht,
blijkt uit alle zijne gedragingen: van de beraadslagingen over het
budget af, tot op de kruiperijen en kuiperijen der petitie-drijvers.
Wezens, die zich kunnen verlagen, om eenvoudige, onwetende
lieden, door wereldlijke en geestelijke middelen, tot het teekenen
van geschriften, die zij niet eens verstaan, over te halen; die
magbaarig genoeg zijn om, ter bereiking hunner oogmerken, arge-
looze medelingen te misleiden; zulke wezens, zegen wij, zijn
tot alles in staat, het is hun om het even, of het den Staat wel
gaat, als slechts hun individueel belang bevoorrecht wordt; hunne
opinie moet zeevieren, al ware het ook, op de bouwvallen van
ons dierbaar Vaderland!

Daarom roepen wij alle welgezinden, alle waarachtige Vaderlan-
ders, alle vereerders van Grondwet en Koning toe: Waakt,
op het behoud der heilzame Grondwet en Koning, en de overwinning wegdra-
gelyk zood hij, dat God verhoede, een onheil begé-
te, zulk niet aan onze laudelijkheid, onze
vrijzinnigheid, en onze
overheersching te wijten is, en dat het
niet een onheil is, dat het

(*) Onder het waken verstanden, door Mont. Fortin uitgekraamd, be-
hoort ongetwijfeld de zinnede van zijnen laatste brief aan amice Courrier
des Pays-Bas, waarbij hij voorspelt, dat de tegenwoordige minderheid der
Tweede Kamer weldra hare meerderheid zal uitmaken. — Ware vereerders
van het Grondwettig gezag! vergeet dit niet, en — WAAKT!

ZIE TOE, OP DAT GIJ NIET EN VALLE.

In al wat staatkunde betreft, moet men zich wel wachten
van op eene beslissende wijze te willen voorzeggen, dit of dat zal
gebeuren, die gevolgen zullen uit zoodanige handelwijzen voort-
spruiten. De gegevens van dergelijke vraagstukken zijn dikwerf
te ingewikkeld; er komen veeltijds toevallige en bijkomende om-
standigheden voor, die de welbedachtste redenering en de zekerste
berekening kunnen doen mislukken. De grootste uitwerkingen,
door de kleinste oorzaken voortgebracht, zijn menigvuldig; en hoe
nu deze oorzaken te voorzien, die dikwijls onopgemerkt blij-
ven; na dat zij reeds hare uitwerkingen hebben te weeg ge-
bragt? — Om dus met minder onzekerheid te voorzeggen, zoe
moet men verschillende veronderstellingen opwerpen; in dat geval
moet men ook niet met de overtuigendste zekerheid bewe-
ren, dat menschen die wegen zullen inslaan; neen! maar men
moet alsdan de onderscheidene wegen aanwijzen, waar op zij zich
zouden kunnen bevinden, en men voorzegt, met eenige gegronde
zekerheid, de soort van uitkomst, die zij zullen erlangen, naar
gelang van de rigting, welke zij zullen hebben aangenomen. Om
op eene beslissende wijze te willen voorzeggen, zoude men den
menschen wil en de kansen van het toeval moeten kunnen
raden; om, van verschillende opgeworpene veronderstellingen uit-
gaande, iets te voorspellen, behoeft men slechts eene onbevoor-
oordeelde opmerker van daadzaken en hare onderlinge gevolg-
trekkingen te zijn.

Deze opmerkingen, door eenen geleerden staatkundige gemaakt,
zijn altijd door den onstaatkundigen courier c. s. over het hoofd
gezien; zij, als het ware, als niet geschreven gedacht, door hen,
welke zich door deze bladen hebben laten leiden; en het ont-
leenden aan menschen, die, door verwardheid en eenige opper-
vlakkige begrippen eener denkbare toekomst, en overvloedige
ten, geroepen te zijn, de hersenschimmen van de
en broederschap te verlevendigen; of wel zich
len door eenige weinige menschen, die de godsdienst als
veer bezigden, hunne eerbiedwaardige roeping, om liefde en een-
dragt te prediken, en de schoonste zedenles: „hebt uwen naasten lief,
als u zelven“ te verkondigen, geheel vergaten. Wanneer deze
dagbladen, in hunne zoogenaamde bespiegelingen, niet zoo be-
slissend voorspeld hadden: „la victoire sera à nous!“ en daar-
door hadden vergeeten, dat een Nassau een eigen wil had, dien zij niet
met zekerheid konden raden; wanneer zij eenige veronderstellingen op
basis aangenomen hadden, om zoo doende de mogelijke uitkomst
sten, die de oppositie, door verschillende rigtingen aan te nemen,
zoude kunnen erlangen, te voorspellen, dan hadden zij, voorzeker,
den weg der gematigdheid en bescheidenheid moeten aandoen; en
waren op de oude hollandsche spreuk: „eendragt maakt machting“
komen; en de schoonste uitkomst had kunnen voorspeld worden.
De nu ingeslagen weg der oppositie had natuurlijk, wijns om
het onderwerp hunner redeneringen geweest, om geleid te wor-
den tot het merkwaardige gezegde: die niet voor mij was, heb-
ben mij; en eene gedachte doch waarachtige voorspelling, die
hunne pen ontslipt: „niet voor u, op dat gij niet in de
Eene waarschuwing, die voor eenigen te laat komt, die in
deren zich nog ten nutte kunnen maken, die in de
dagbladen zich niet zoo zeker hadden geleid, die in de
waarschijnlijk op de veronderstelling: „niet voor u, heb-
bens eens gebruikt maakt van de middelen, die de goddelijke, voor-
zienigheid in zijne handen gesteld heeft, wat dan? gewikt ten
en gewogen, en Nassau's leus, je m'arriverai! had hoo den eerbied
voor den troon niet uit het oog doen verliezen. Wie van hen, die
de uitwerking voorspellen, die het bedanken en disgracieren van
eenen, die met aanvankelijke klets, de
voortgesproken? — Zullen zij nu wederom met
voorspellen: la victoire sera à nous! ? Of zouden zij, nu, in
pathetis-gevijze trachten te redeneren? — De, als men
out, krachtig genoeg te geweest, om na gematigdheid en
de, te prediken. Met liefde en eendragt, met de
en vertrouwen, met ware vaderlands-liefde, met
eerbied den troon genaderd, en gij zult een
rijken, om gemeenschappelijk tot het groote
gang en nu voorspelt van Nassau te helpen, te
ende rigting behouden, dan hebben wij een
en niet en

DE WAKT!
Er is vast niemand onder onze lezers, wien dit dier geliefd en
bekend is. Men weet, dat eene zinner eigenaardig, dat

